

Elysium

Bogdan Boitan

Elysium

Din călimară mi-am făcut chilie,
Și-am pus capac o frunză de stejar,
Catapeteasma-i cuib de poezie,
Iar visele slujesc lângă altar.

Pereții șiroiesc în irealul
Unei icoane rupte dintr-un măr,
Pe sticla afumatului vitraliu,
Mai curge-un ultim strop din Adevăr.

Plutesc în largul mărilor eterne,
Ca intuind un mal de Elizeu,
Trudindu-mă cu mintea a le cerne,
Iar inimii să-i caut Dumnezeu.

În nopțile cu stele răposate,
În cer s-a-ntredeschis o mică ușă,
Dar umbrele se chinuiau din spate,
Să-mpingă acolo iadul cu cenușă.

E tot mai frig și plouă în neștire,
Tot mai păgân e veacul, rupt din os,
Îi beau tristețea pân' la fericire,
În lupta mea cu demonii de jos.

Sub meandrele acestea prăbușite,
Cândva domneau imperii și armate,
Filosofii îngenunchind smerite,
Să-ndure crucea lor cu demnitate.

Din tâmpilele căzute prin osuare,
Sfidând eternitatea lor cea mută,
Se înălțau doi lujeri de cicoare,
Și tot acolo, tufe de cucută.

E noapte-n ochi, cu greu putem distinge,
Prin mărăcini și ghimpi proptiți în curte,
Dar nu e zbor să nu putem atinge,
Mari înălțimi, ci aripi mult prea scurte.

@BFB